

de militære Personer. Man skulde snarere tænke paa disse Folk fremfor paa Generalerne med deres 8,000—10,000 Kr. Men ingen af de Herrer af Mindretallet har i mindste Maade haft Opmærksomheden henvendt paa den store Klasse af Tjenestemænd, som sidder med en lille Løn, og som beskattes til sidste Øre uden nogen som helst Beskyttelse, uden noget som helst Privilegium.

Det ærede Medlem (Jensen-Sønderup) var meget bedrøvet over, at her aabnes Udsigt for Garnisonsbyerne til i Løbet af en halv Snes Aar at forøge deres Skatteindtægt. Regnet efter de nuværende Forhold vil det, siger det ærede Medlem, være ca. 160,000 Kr., som man ved en Lov som denne i Realiteten forærer Garnisonsbyerne. Jeg kan ikke forstaa, at det ærede Medlem overhovedet vil fremdrage dette, og navnlig kan jeg ikke forstaa den Uvillie, han lægger for Dagen overfor de Provins-købstæder, her er Tale om, thi af det ærede Medlem og hans Parti har der ofte været talt om det, der i Almindelighed betegnes med Ordet „Københavneri“. Er der nogen Sag, hvor der drives Københavneri, er det ved vort Indkvarteringsvæsen, thi i København, hvor den Del af de militære Embedsmænd, der har de højeste Lønninger, er bosiddende, og hvor man har den største Indtægt af Militærvæsenet, svares ikke en rød Øre af Kommunen til Indkvarteringsvæsenet; dette har Staten paataget sig. Hvorfor da være saa ond mod Provinsgarnisonsbyerne, om hvem det endog for fleres Vedkommende gælder, at de slet ikke har ønsket Garnison. Den By, jeg hører hjemme i, har overfor Ministeriet Gang paa Gang udtalt, at vi ikke ser nogen Fordel for Kommunen i, at den Garnison af Rytteri, som vi alt havde, blev forøget med en Eskadron, og at der yderligere blev lagt Infanteri i Byen. Det er vor Erfaring, at det under de nuværende Forhold ikke er nogen økonomisk Gevinst for en Købstad at blive Garnisonsby, og erindrer man, hvilken Risiko der, som Ministeren ogsaa anførte, er forbundet med at modtage militær Indkvartering, skal Lysten til at søge Staten om at faa militær Invasion nok aftage. I øvrigt har det sikkert aldrig været Lovgivningsmagtens Mening, at dette at modtage Indkvartering

skulde være en Byrde for Kommunerne. I sin Tid, da man ikke kendte noget til tvungen Kostforplejning og sligt, da Soldaterne boede rundt omkring hos Borgerne, og da enkelte mindre næringsdrivende havde smaa Soldaterpensionater o. s. v., var en Garnison uden Tvivl en meget betydeligere Gevinst for en By, end den er nu. Nu har Administrationen gennemført Fælleshusholdning, tvungen Kostforplejning, hvor Militæret langt fra altid gør Indkøb i Byen. F. Eks. købes ofte saadanne Husholdningsartikler som Kød hos Landslagterne og Grønsager hos Omegnens Gartnere, hvorved der faktisk ikke tilføres Byen nogen direkte Fordel. Det maa man ikke glemme, naar der er Tale om den Gevinst, Militæret overhovedet kan bringe en By.

Det har sikkert aldrig været Lovgivningsmagtens Mening, at Kommunerne skulde betale mere for at have denne militære Indkvartering, end de selv kan være tjente med, og vi kan ikke være tjente med et Vederlag, der er fastsat i 1816, selv om det er blevet en lille Smule forbedret for 60 Aar siden. I alle andre Forhold vilde man ikke finde sig i, at der blev lagt de Synsmaader til Grund, som kunde være rimelige for 50—60 Aar siden. Det ærede Medlem ved ogsaa bedre end nogen anden — thi han sad som Indenrigsminister igennem den Periode, da Garnisonsordningen paa Sjælland blev til —, hvor vanskeligt det var at komme til en Forstaaelse med Købstæderne om hele dette Spørgsmaal, og at Købstæderne hele Tiden forhandlede med Ministeriet under den Forudsætning, at vi snart kom bort fra Bestemmelsen om de 2 pCt. Det var Forudsætningen for alle Forhandlingerne. Paa det første Møde, samtlige Garnisonsbyer paa Sjælland ved deres delegerede holdt i Roskilde, blev det enstemmigt vedtaget stærkt at fremhæve overfor Ministeriet, at naar man gik til en Overenskomst, var det under den Forudsætning, at vi snart fik denne urimelige Bestemmelse om de 2 pCt.s kommunal Skat ophævet.

Det ærede Medlem taler stadig om, at de militære er Folk, som bliver forflyttet mod deres Villie, at de i Dag kan have Domicil i en By, hvor Skatteprocen-ten er lav, og om et halvt Aar eller mere